

Hoài Hương

Bóng đêm

1. Các báo thành phố đồng loạt đưa tin: 22 giờ đêm qua, tại vũ trường “Không Có Đêm” ở trung tâm thành phố xảy ra vụ cháy lớn...
Số thương vong chưa được thông báo cụ thể...

Trong số các nạn nhân được chuyển đến trung tâm cấp cứu thành phố có hai chị em, theo giấy tờ còn sót lại tên Bích Hồng, Thúy Ngọc, song do bị bỏng nặng và hôn mê nên chưa rõ ai là chị, là em...

Ở hai nơi khác, có hai người con trai, sau hai ngày mới đọc được các dòng tin trên và họ cùng quay trở lại thành phố. Lao vào bệnh viện gần như cùng lúc.

Hai người thất thần nhìn vào phòng cấp cứu đặc biệt qua tấm cửa kính - Chỉ là hai hình nhân băng kín mít, cứng đờ, trắng toát, trên đầu, trên người chằng chịt những dây, ống, chai, lọ, máy móc...

Bác sĩ cho biết, một trong hai cô bị chấn thương sọ não ngoài các vết bỏng sâu, khó qua khỏi, người kia có hy vọng qua cơn nguy hiểm, nhưng các di chứng do bỏng lửa thì... phải đợi sau này mới biết, rồi ông lắc đầu ngậm ngùi: “Họ còn trẻ quá, mới 20-21 tuổi”.

Hai người con trai buồn bã nhìn nhau, họ bắt tay và cùng chia sẻ: Nguyên, bạn trai của Hồng, Quang người yêu của Ngọc.

2. Hồng và Ngọc là hai chị em ruột được sinh ra trong một gia đình giàu có. Cha là nhà doanh nghiệp nổi tiếng thành đạt về ngành điện - điện tử. Mẹ của hai chị em nổi tiếng hoa khôi của thành phố, nhỏ hơn cha họ một nửa số tuổi.

Đám cưới cha mẹ họ ngày ấy là sự kiện gây không ít tai tiếng. Sau ngày cưới ít lâu, Hồng ra đời và Ngọc cũng được sinh ra liền năm sau. Khi Ngọc tròn tháng, mẹ hai chị em qua đời.

Người cha buồn phiền, ngoài công việc là chìm đắm trong những chai rượu hoặc nhốt mình ở trong phòng ngủ, có lúc ông đi nước ngoài liên tục, chẳng ngó ngang gì đến hai cô con gái, mọi việc ông phó mặc cho người vú.

Hồng và Ngọc cứ thế lớn lên bằng tiền bạc giàu sang của người cha, quen với sự chiều chuộng của người làm trong nhà và tự do làm những gì theo ý thích.

Không chênh nhau nhiều, Hồng - Ngọc như hai chị em sinh đôi, đi đâu cũng có nhau, cùng học chung trường chung lớp, nhưng càng lớn, hai người càng khác nhau, như thể họ không phải là chị em ruột sống chung mái nhà.

Tất cả những nét đẹp của cha và mẹ hình như dồn hết sang Hồng, Hồng đẹp mê hồn từ ánh mắt, đôi môi, sống mũi đến dáng người thon thả. Còn Ngọc, bước qua tuổi dậy thì vẫn cứ gầy gò, gương mặt thô cứng.

Tính tình hai người trái nhau như mặt trời, mặt trăng. Ngọc không đẹp song có duyên ngầm, đảm thắm, dịu dàng, giản dị, thông minh, khá sâu sắc, chăm chỉ, với người làm trong nhà thân thiện tử tế,

thường giúp đỡ họ.

Ngược lại, Hồng lười biếng, vô tâm vô lo, chỉ thích mua sắm, ăn diện, đam mê các thú vui thời thượng ở vũ trường, nhà hàng, cô là nỗi khiếp sợ của người nhà mỗi khi trái ý.

Nhưng rất lạ, Hồng - Ngọc lại gắn bó thương yêu nhau, tình cảm của họ như có một sợi dây vô hình huyền bí buộc vào. Hồng đau, thì tự đứng ít phút sau Ngọc cũng đau y hệt vậy.

Ngọc ăn gì đó hơi mặn, thì Hồng cảm thấy khát khô họng. Giữa họ còn có mỗi giao cảm kỳ lạ, có thể truyền đạt ý nghĩ cho nhau, giống như hai người là một thể thống nhất, đây cũng là bí mật riêng của hai chị em.

Chữ viết hai người giống nhau như từ một người viết ra. Khi Hồng lên trả bài, ở dưới Ngọc thầm đọc và Hồng hoàn thành cuộc khảo sát dù chẳng học chữ nào.

Đã có lần thi, hội đồng giám khảo thật sự bối rối với hai bài thi giống nhau như bản copy, nhưng của hai thí sinh ở hai phòng thi khác nhau, cách xa nhau: Hồng - Ngọc, Ngọc không đi chơi, song khi đón Hồng về, Ngọc có thể trêu chọc chị những gì xảy ra của đêm vui như thể Ngọc có mặt ở đó với Hồng.

Trò chơi hai chị em hay đua tài là ký chữ ký của nhau, Hồng ký tên Ngọc, Ngọc ký tên Hồng, ai giống hơn thì thắng... Người này đi đâu, người kia ngóng đợi. Ngỡ rằng cuộc đời này khó có gì tách rời được họ...

Nhưng cha họ, ông đối xử với hai chị em bằng hai tình cảm trái nhau đến khó hiểu cả với người nhà và bản thân Hồng - Ngọc.

Với Hồng, ông yêu chiều như vàng như ngọc, không bao giờ nặng lời, dù Hồng nhiều khi tỏ ra ương bướng, hỗn xược, ngang ngược, gây phiền hà cho ông.

Có lần ông đã đuổi một người làm chỉ vì Hồng không thích người đó. Ông vui vẻ chi trả các khoản tiền lớn cho Hồng thỏa sức mua sắm ăn chơi cùng bạn bè.

Có khi cao hứng, hay trong các cuộc gặp gỡ bạn bè, ông hãnh diện khoe: “Mai một tôi giao hết tài sản cho con gái cưng của tôi cai quản”.

Còn Ngọc, hình như ông ghét cô. Có lẽ vì Ngọc không phải là con trai như ông hy vọng, lại thêm do sinh cô mà mẹ cô mất sớm, làm ông hụt hẫng tắt đi giấc mơ có người nối dõi. Ông khắc nghiệt từng tí một với Ngọc.

Ông hay đem những lỗi lầm của Ngọc bêu riếu trước mặt mọi người, khó chịu với những nét thô vụng của Ngọc: “Nhà ta đâu có thứ con gái xấu xí vậy”.

Không việc gì Ngọc làm mà ông hài lòng: “Có ai vụng về đến thế không?”. Ngọc xin ông tiền, ông la mắng từ chối: “Phải biết tiết kiệm, muốn tiêu xài tự làm ra, đừng tập thói tiêu hoang xài phí”.

Một lần say rượu, Ngọc dìu ông lên phòng nghỉ, ông xô Ngọc ra, rồi hét “Không phải con ta...”. Đêm đó, Ngọc mất ngủ. Lần đầu tiên Ngọc tự hỏi.

Tại sao ông lại bất công với cô, hay cô không phải con ông? Ngọc trở nên kín đáo, trầm lặng... Một ngọn lửa ngầm nhen nhúm đang bùng lên trong Ngọc.

Năm Hồng 19 tuổi, người cha qua đời sau cơn bệnh. Trước đó, ông đã kịp làm di chúc để lại. Người luật sư của ông và gia đình theo ủy nhiệm đã đọc thư ông gửi và mở cuộn băng ghi âm những lời dặn dò cuối cùng của ông: “Di chúc sẽ được mở khi Hồng trên 24 tuổi. Hiện tại, Hồng sẽ đứng tên một tài khoản trong ngân hàng, cũng như thay mặt ông quản lý công việc kinh doanh cùng các giấy tờ giao dịch khác với bạn hàng”.

Hồng hồ hững nhận xấp giấy tờ, chìa khóa và vài thứ linh tinh khác do luật sư đưa. Còn Ngọc, cô không nói, một thoáng bóng đêm lướt qua mắt cô, song bản tính kín đáo trầm lặng nên không ai đọc được gì trên nét mặt cô.

3. Bệnh viện và các bác sĩ đã làm hết những khả năng có thể, nhưng một trong hai chị em đã không qua khỏi. Người còn lại chưa tỉnh. Do vết thương bỏng quá trầm trọng nên không thể biết người còn sống là Hồng hay Ngọc. Luật sư của gia đình đề nghị chờ người kia tỉnh lại. Một tuần lễ trôi qua trong hồi hộp của mọi người, cô gái đã tỉnh dậy.

- Cô tên gì?

- Tôi... Tôi... Em Ngọc đâu?

Cô gái lại rơi vào một cơn hôn mê ngắn.

Ông luật sư nhíu mày. Nguyên mím cười. Quang nhắm mắt một phút rồi đi ra ngoài miệng lẩm bẩm: “Không thể... là em”. Những người thuộc cơ quan luật pháp và bác sĩ vội vàng ghi chép.

Ngày hôm sau, đám tang Thúy Ngọc được tiến hành trong sự tiếc thương của gia đình và bạn bè. Hồng đã tỉnh, được thông báo. Qua

ánh mắt ló dưới lớp băng, có dòng nước mắt và khoanh khắc vô hồn. Hồng khỏe lại, nhưng không ai dám cho Hồng soi gương. Gương mặt cô bị biến dạng khủng khiếp bởi các vết sẹo lồi lõm, thân hình chỉ còn da bọc xương, chi chít vết sẹo bong loang lỗ chỗ trắng chỗ đen. Dựa theo các tấm ảnh chân dung của Hồng, nhờ những bàn tay khéo léo và tiến bộ y học của các bác sĩ và nhờ vào khả năng tài chính gia đình, sau gần một năm, trải qua hàng chục cuộc phẫu thuật cấy, ghép, chắp, vá, sửa chữa, Hồng đã trở lại nguyên vẹn vẻ đẹp mê hồn trên gương mặt và thân hình xinh đẹp ngày trước. Chỉ còn hai tháng nữa là sinh nhật 24 tuổi của Hồng. Cô mỉm cười chào tất cả mọi người.

Ngày đầu tiên trở về nhà sau một năm vật lộn với sống còn của tai nạn. Hồng đứng chôn chân trước di ảnh của Ngọc. Có một lúc Hồng như bị mộng du, miệng lắp bắp: "là ta... là ta...", bóng đêm trùm lên người Hồng. Cô ngã ra bất tỉnh... ảnh Ngọc trên bàn thờ cảm lạnh lẽo.

Có một sự thay đổi trong Hồng. Hồng trầm lặng, ít nói cười như trước kia, dịu dàng lễ phép với mọi người. Hồng cho thay lại toàn bộ tủ áo quần của mình dù nó vẫn rất mới, hợp thời trang, cô dặn người may những bộ đồ có màu nhẹ, kín đáo.

Mỗi khi tiếp xúc với khách cô thận trọng rất ít lời và mỗi khi buông bút ký giấy tờ, cô thường im lặng vài phút rồi mới ký. Mọi người cho rằng, sau tai nạn khủng khiếp kia, Hồng đổi tính.

Hơn nữa Hồng mất mát quá lớn, mẹ, cha, em lần lượt ra đi vĩnh viễn. Phần khác, bây giờ Hồng là người thừa kế duy nhất của gia đình,

mang vai trò quản lý công việc kinh doanh của người cha...

Nên Hồng phải giữ vị trí cô chủ đầy quyền uy và giàu có. Duy có ba người, mỗi lần gặp Hồng, họ cứ gờn gợn một cái gì đó không thật, nhưng không thể rõ nó là điều gì. Họ lặng lẽ, bí mật quan sát, theo đuổi những ý nghĩ riêng mình.

Ông luật sư luôn nhú mày khi cầm xem các giấy tờ Hồng ký tên. Ông không thấy gì lạ, vẫn là chữ ký như từ trước tới giờ, nhưng sao ông có cảm giác bất an, hình như nó thiếu thiếu, không phải.

Thậm chí có lần ông đem cả kính lúp ra soi từng nét, chẳng phát hiện được gì. Chữ ký Bích Hồng có hình dáng như bông hoa rất toàn vẹn.

Thời hạn mở di chúc càng tới gần, trong lòng ông càng bất an, gần nửa đời làm luật sư gắn bó với gia đình Hồng – Ngọc cũng bằng thời gian đó, linh cảm mách bảo ông có một âm mưu rất tinh vi, song ông không làm rõ được. Ông bất lực, lo âu cái âm mưu đó đang dẫn đến, sự ủy nhiệm tin tưởng của người bạn đã khuất, ông không làm tròn. Ông thấp thỏm lo nghĩ bạc cả tóc.

Nguyên là con trai cưng của một gia đình quyền lực ở thành phố. Học giỏi và yêu cái đẹp toàn mỹ. Quen Hồng trong cuộc vui sinh nhật bạn. Nguyên yêu Hồng vì Hồng đẹp và vì cả sự kiêu hãnh của một chàng trai chinh phục, chiếm làm của riêng người đẹp nổi tiếng của giới thượng lưu thành phố.

Phần nữa Hồng cũng sống hết mình trong tình yêu với Nguyên. Họ cũng đã tính toán vài dự định trong tương lai nhưng chưa rõ ràng. Khi Hồng gặp tai nạn, Nguyên mừng vì Hồng còn sống, nhưng khi

nhìn Hồng dị dạng bởi các vết bỏng, Nguyên thở dài tiếc cho một sắc đẹp bị tàn phá. Nguyên từ từ ít đến thăm Hồng lấy cố bận việc.

Một năm sau, Hồng trở về, đẹp hơn cả ngày trước, Nguyên hồi hận về cách hành xử của mình, anh gặp Hồng thường xuyên, giúp Hồng điều hành công việc chiều chuộng những sở thích của Hồng, anh muốn chuộc lỗi.

Song Nguyên khó hiểu, tình cảm của Hồng với anh không nồng nàn đắm say như trước, mà Hồng cứ lạnh lạnh, thờ ơ, miễn cưỡng, có khi cáu bẳn với Nguyên nếu Nguyên tỏ ý thân mật quá trớn tí xịu.

Có lần Hồng xô Nguyên và giận dữ khi Nguyên hôn Hồng. Ban đầu Nguyên nghĩ Hồng giận về thời gian Hồng gặp tai nạn, Nguyên ít chăm sóc quan tâm, nên càng cố tình chăm chút Hồng.

Đến một lần, gần kề ngày sinh nhật Hồng, anh đến nhà với ý định dò ý cô thích gì anh mua tặng, Hồng tiếp anh trong chiếc váy ngắn hở cổ hơi sâu, anh buột miệng đùa: "Dấu son trên ngực em đâu cho anh ngắm".

Hồng đang vui, bất chợt mặt trắng bệch, chạy vội vào phòng trong rồi cáo mệt, đuổi Nguyên về. Nguyên ghim câu hỏi trong đầu: "Hồng ơi... Có phải là em không?".

Quang hy vọng nhìn vào đôi mắt của hình nhân bằng bó trắng toát đang nhìn đắm đắm vào mình, nhưng lúc nghe "Em Ngọc đâu?". Anh thất vọng, đau đớn.

Là một chuyên viên thiết kế ý tưởng quảng cáo, tài năng, Quang yêu Ngọc không phải vì cô là con nhà giàu, anh thấy ở cô sự giản dị, siêng năng, thông minh, có ý chí và nghị lực, không ỷ thế nhà giàu

để kiêu kỳ.

Anh hạnh phúc được Ngọc đáp lại tình yêu của anh trong sự tôn trọng, mến mộ tài năng và thấy được ở anh sự che chở cứng cáp. Họ đã hứa hẹn, có dự định tương lai, sẽ cưới nhau khi Ngọc tốt nghiệp đại học, Ngọc sẽ về ở với anh trong căn nhà do chính bàn tay anh tạo dựng.

Họ đã có thật nhiều kỷ niệm sâu sắc. Mất Ngọc, Quang mất nửa trái tim. Một năm trôi qua, Ngọc vẫn in sâu trong anh kể cả giấc mơ, anh vẫn chưa quen Ngọc ra đi vĩnh viễn.

Hôm giỗ đầu Ngọc, đến nhà gặp Hồng, anh thoáng rung mình khi nhìn vào mắt cô, một cái nhìn quen thuộc, thân thiết kỳ lạ đối với anh. Ánh mắt của Ngọc.

Và cũng như khoảnh khắc của giấc mơ, Hồng quay nhanh hướng khác và vội bước đi, để lại Quang lúng túng, thần thờ. Từ hôm ấy, anh âm thầm dõi theo Hồng. Anh càng thấy ở Hồng những gì quen thuộc.

Có lần anh suýt nghẹn thở khi thấy Hồng mặc áo xanh ngọc, màu ưa thích của Ngọc, đi vào nhà sách Ngọc thường tới mỗi chiều tan học, anh tiến lại gần định chào Hồng, thành linh Hồng quay lại nhìn anh, mặt tái mét, gấp gáp chạy đi như trốn tránh.

Một đêm, Quang uống chưa say, anh cố tình đổ lên người cả chai rượu và đến gõ cửa nhà Hồng, anh làm nhảm kêu tên Ngọc, ôm lấy Hồng và kể lể những kỷ niệm của Ngọc-Quang, rồi bất chợt anh giữ chặt lấy Hồng: “Em là Ngọc phải không?”.

Hồng giãy giụa, nhưng Quang không buông tha “Nói đi, em là Ngọc

phải không?”

Hồng run bần bật, xám xanh mặt mày, và rồi như không còn đường nào thoát, cô lả đi trong tay Quang: “Tha lỗi cho em... Em yêu anh... Em không thể... Vâng... là Ngọc của anh... Nhưng... muộn rồi... Em không thể quay lại... Tha lỗi cho em... Quang ơi... Thương em... Tha lỗi cho em...”.

Quang tê tái, đau khổ. Mọi thứ như sụp đổ trong anh. Ôi, thà đừng biết sự thật, để Ngọc là viên ngọc của anh.

4. Không ai có thể hiểu Ngọc, kể cả Hồng. Trong cô đã nuôi ý chí phải đạt được những gì mình muốn. Cô thêm muốn vẻ xinh đẹp của Hồng. Cô thêm muốn được nhiều người ái mộ như Hồng.

Cô căm thù người chị của cô đã lấy đi những tốt đẹp nhất mà đáng lý cô phải được hưởng như Hồng. Cô ghen tức với Hồng khi chị cô được chiều chuộng, yêu quý.

Mỗi khi bị cha mắng hay từ chối điều gì trong cô lại bùng lên nỗi giận người chị, chỉ muốn trả thù. Ngày cha cô mất, Hồng được trao mọi quyền hành và tiền bạc, Ngọc đã đốt lên ngọn lửa, sẽ giành vị trí đó bất kể giá nào.

Nấp dưới vẻ hiền thực của cô là một ý chí mãnh liệt của một người điên cuồng vì tiền bạc và quyền uy. Nấp dưới sự trầm tĩnh, phẳng lặng của cô là ngọn lửa tham vọng, ganh ghét dữ dội với hy vọng được như người chị.

Cô âm thầm theo đuổi mục tiêu của mình một cách khôn khéo đến nỗi ai cũng nghĩ là rất bình thường. Vâng, không phải cô bày ra trò chơi ký chữ, không phải cô năn nỉ chị cô đừng cho ai biết họ có thể

truyền ý nghĩ cho nhau... như là trò trẻ con.

Nó là khởi đầu cho mục đích cô muốn thực hiện, chỉ còn chờ đợi. Cái đêm Hồng đi nhảy ở vũ trường "Không Có Đêm", Ngọc bồn chồn, cô linh cảm thời cơ đã đến, linh cảm một con quỷ trong cô thật chính xác. Cô vào phòng Hồng, lấy áo của Hồng mặc, trang điểm giống Hồng.

Khi cô vào được bên trong, lên sàn nhảy, nắm được tay Hồng, thì cũng đúng lúc cô nghe tiếng hét "cháy". Đèn tắt, bóng tối tràn ngập, tiếng la tràn ngập, cô bị xô ngã sắp xuống, một luồng gió bỏng rất liếm lấy cô, cô bất tỉnh, bên tai còn nghe văng vẳng tiếng Hồng gào thét: "Em Ngọc đâu! Em Ngọc đâu!".

Rồi cô thấy mình trôi đi, có ai đó ôm lấy cô, cố sức đẩy cô đi. Cuối cùng cô chìm vào miền man bóng đêm dày đặc với giọng thét gọi của Hồng "Em Ngọc đâu!".

Khi tỉnh dậy, tiềm thức mách bảo, hay linh cảm của quỷ cho cô cơ hội có một không hai, cô đã kêu lên: "Em Ngọc đâu!". Và tất cả mọi người dựa vào đó, đã cho cô là Hồng, tai nạn che đậy cho việc soán ngôi đầy thuyết phục bằng các cuộc phẫu thuật thẩm mỹ.

Cô đã có tất cả - Sắc đẹp và tiền bạc, giàu sang. Nhưng, đêm đêm cô mất ngủ, cô sợ giấc ngủ vì cứ nhắm mắt thì Hồng lại hiện lên, người chị của cô nổi tiếng quậy phá, ăn chơi ở ngoài, song hết mực yêu thương cô, cô thấy chị Hồng khóc khi cô ngã té chảy máu chân, cô bị cha la mắng, Hồng đến vỗ về, cô đi đâu về muộn, Hồng ra vào ngóng cửa không đợi người nhà mở cho Ngọc vào, cô ốm, chị cô tự tay nấu cháo cô ăn.

Tới phút cuối trong hỗn loạn, Hồng vẫn nghĩ đến cô. Một chút sự hối hận cứ le lói, nhưng rồi ngọn lửa tham vọng kia lại lấn át, cô vật vã đêm này sang đêm khác.

Ban ngày, với cô cũng là một địa ngục. Trong tâm thức, cô là Ngọc. Cô hiểu điều đó nên rất sợ khi gặp Nguyên – Quang và ông luật sư. Ông luật sư không thể thấy được chữ ký giả mạo bởi nó hoàn hảo, nhưng linh cảm nghề nghiệp và kinh nghiệm đã mách bảo ông một sự dối trá.

Nguyên, hơi thực dụng, nên cảm giác hụt hẫng trong cách cư xử của cô đã làm Nguyên nghi ngờ về một con người khác – Vì cô là Ngọc, cô không phải là Hồng, yêu Nguyên.

Còn Quang, tình yêu giữa hai người là có thật và sâu đậm, dù biết cô đã chết, song kỷ niệm quá sâu sắc nên Quang vẫn nghĩ là cô đang hiện diện. Và cô là Ngọc, cô không thể giấu Quang, bởi chính cô yêu Quang. Cô chỉ có thể là Hồng trước mắt mọi người.

Ngọc không còn đường nào. Cô đã thổi bùng ngọn lửa trong cô, bây giờ có muốn dập tắt cũng không thể. Tất cả những dự định của cô đã đến ngày kết quả, cô không muốn buông, cô nghĩ cô sẽ lấy được hết những mất mát và cô còn được nhiều hơn thế nữa.

5. Sinh nhật 24 của Hồng. Ông luật sư mời tất cả mọi người làm chứng theo đúng luật pháp, mời bè bạn thân hữu của gia đình đến dự buổi sinh nhật và mở di chúc.

Quang – Nguyên cũng được mời với tư cách bạn bè thân thiết của gia đình. Hồng – phải là Ngọc mới đúng, đẹp hơn bao giờ hết.

Lộng lẫy, rạng rỡ trong bộ váy áo màu đá Rubi, đứng cạnh ông luật

sư, bên chiếc bàn dài bày biện ly cốc chén đĩa sang trọng, chiếc bánh sinh nhật mang hình viên hồng ngọc cắm 24 ngọn đèn cầy hồng để gần lọ hoa to với 24 bông hồng nhưng tuyệt đẹp. Chỉ còn chờ...

Với Ngọc, tất cả chỉ là thủ tục, mọi việc diễn tiến thật hoàn hảo, không có kẻ hở nào. Cô đưa mắt nhìn Quang thầm nói: "Anh sẽ không phản bội em phải không? Chúng mình rồi sẽ được bên nhau. Em yêu anh và anh yêu em".

Còn Nguyên, anh đến chỉ vì muốn thỏa chút tò mò, xem Hồng, dưới con mắt anh Ngọc là Hồng, sẽ thừa hưởng khoản tài sản khổng lồ đó là bao nhiêu. Trong anh, tình yêu đã nguội lạnh, anh không có ý nghĩ sẽ gắn bó với Hồng. Hồng bây giờ khác với Hồng ngày trước.

Ông luật sư đưa tay ra dấu, rồi lấy trong cặp ra một phong bì lớn còn nguyên dấu niêm và chữ ký của cha Hồng – Ngọc, mở niêm, ông rút tờ giấy, chậm rãi, rành rọt đọc:

"Bích Hồng là con ngoại hôn. Những gì tôi cho cô ta đến lúc này là quá đủ. Tôi để lại toàn bộ tài sản bao gồm cả bất động sản cho con gái ruột của tôi là Thúy Ngọc.

Nếu trường hợp Thúy Ngọc từ chối không nhận thừa kế, hoặc bị chết, thì số tài sản trên được chuyển cho quỹ từ thiện trẻ em khuyết tật thành phố...".

Thời gian dừng lại, lặng ngắt, chợt vỡ vụn bởi tiếng thét đầy bi phẫn và tuyệt vọng: Không! Không thể!

Bích Hồng, nói lại cho chính xác, Thúy Ngọc như lên cơn cuồng nộ lao ra khỏi phòng. Bóng đêm nuốt chửng lấy cô...

Hoài Hương

Ngõ Vắng Xôn Xao

Bài hát nào của anh cũng buồn như thế. Tiếng đàn chênh vênh không có điểm dừng, tơ lòng dày vò em trong từng nỗi nhớ. Có một thời khi em còn là cô nữ sinh với đôi bím tóc ...

... Mỗi chiều đi học về trên con đường rợp bóng bằng lăng anh lại leo đèo đi sau hát tặng em những bài hát không đầu không cuối. Em cuối mặt lặng lẽ chẳng dám nhìn mà sao cứ thấy nóng bừng đôi má. Rồi trái tim em cô gái mười tám khẽ rung lên những cảm xúc đầu tiên. Anh đến với em bằng tình yêu của một chàng lãng tử đa tình. Còn em dành trọn vẹn cho anh tình yêu nguyên trinh đầu đời của một người con gái.

Lối xưa bằng lăng vẫn rưng tím màu chung thủy. Chỉ có đôi ta là xa nhau. Em một mình lang thang, phiêu du trong vùng kí ức ướt nhòa. Bài tình ca ngày xưa giờ đây lạc điệu bởi anh đâu dành để tặng riêng em. Cô gái trong bài hát kia đã cuốn anh đi mất. Vậy mà em đã từng ngốc nghếch nghĩ rằng cô gái ấy là mình. Tại sao vậy anh? Giá mà ngày xưa con ngõ này đừng tím màu bằng lăng thồn thức thì có lẽ chẳng có một chuyện tình buồn đến thế.

Tình yêu như trò cút bắt, mãi lẫn trốn nhau rồi lại phải kiếm tìm nhau. Đã biết vậy mà người ta vẫn cứ lao vào như con thiêu thân. Và em cũng đã một lần lao vào. Để bay giờ xót xa nuối tiếc cho một cuộc tình đã qua ... Tình yêu anh dành cho em bằng lòng mong manh như sương khói chỉ một con gió nhẹ cũng đủ để tan ra tất cả ...

Chiều nay một mình em lạc loài nơi con ngõ vắng này với hy vọng tìm lại được chút dư âm ngày cũ. Gió mạnh thổi làm những cánh bằng lăng rơi xao xác. Em nghe lòng mình sắt se tê buốt. Những cánh hoa tím mà ngày xưa anh thường cài lên tóc em. Nhưng rồi một ngày kia em chợt nhận ra mình chỉ là người được anh thế vào chỗ trống. Anh đến với em để trả thù người con gái trước đã phụ mình. Bài tình ca anh hát cho em nghe nhưng là để nhớ về cô ấy. Cũng như những nụ hôn nồng nàn anh dành cho em chỉ là sự lặp lại của mỗi tình đầu. Tất cả đều là giả dối!

Em quyết định rời xa anh vì lòng tự ái bị tổn thương. Vậy mà khi xa nhau rồi em mới biết mình không thể thiếu anh.

Bao nhiêu đêm em đã thức trắng để khóc cho mình hay nói đúng hơn là khóc cho cuộc tình chóng tan. Phải chăng anh sinh ra là để làm khổ em? Em giận mình sao lại bị cuốn hút bởi cái dáng vẻ lãng tử có chút gì đó ngạo mạn bất cần cùng với những bài hát day dứt buồn của anh. Ngày chia tay anh ôm đàn hát. Đó là bài tình ca cuối cùng em được nghe – buồn đến não lòng.

Nhiều lần em tự hỏi: "Có bao giờ anh quay về con ngõ này để nhớ về cô bé với đôi bím tóc hay không?" Riêng em mỗi lần đi qua nơi này

đều nhớ da diết tiếng đàn ngày cũ. Tiếng đàn buồn mênh mang, chênh chênh không có điểm dừng như tình yêu đầu của người con gái vẫn luôn âm ỉ cháy trong từng nỗi nhớ ...

Hoài Hương

Hoài Hương

Ngoại hình dễ nhìn

“Ngoại hình dễ nhìn” như một ám ảnh và như cơn ác mộng, thậm chí như một ác quỷ kìm hãm giết chết những hy vọng trong Khuê. Khuê không trách hờn cha mẹ sinh ra cô, không được xinh đẹp như người khác. Cô chỉ hận người đời tại sao lại quan trọng cái vẻ ngoài đến thế.

Cầm một xấp các thông báo tuyển dụng, Cát Khuê, cô bạn tôi nhăn nhó tội nghiệp, nói như muốn khóc:

- Xem đi, tất cả các điều kiện, nào vi tính, ngoại ngữ, bằng cử nhân, cái nào cũng vượt chuẩn, nhưng khi vào phỏng vấn thì... “ngoại hình dễ nhìn”, mình trượt dài dài. Chẳng lẽ xấu là chịu thiệt thòi vậy sao? Điều này không biết khi nào mới tìm được việc làm đỡ tủi hổ với đời, báo hiếu cha mẹ...

Nói xong, Khuê ngồi thẩn ra lẩm bẩm: Ngoại hình dễ nhìn... Tại sao?

Chúng tôi cùng học một lớp ở trường đại học, Khuê được nhiều người ngưỡng mộ vì trong suốt những năm học ở trường toàn đứng nhất khoa, chỉ hiếm một nỗi Khuê không phải là người con gái dễ nhìn, dù tính tình nhu mì hiền hậu tốt bụng. Khuê thông minh, có lẽ do ông trời bù đắp cho việc thiếu nhan sắc. Bạn bè trong lớp quý mến Khuê, nhưng hình như ai cũng ngại, ít khi nào rủ đi chơi cùng. Mấy năm học đại học, không ít lần Khuê buồn khi những cuộc giao lưu, hội khoa, hội trường, chẳng có ai đến bắt chuyện làm quen. Đôi lần tủi thân, Khuê bỏ về phòng ký túc, hoặc tìm cách tránh những cuộc hội hè gặp gỡ đó. Dần dần, Khuê như một kẻ độc hành trên đường học vấn với các danh hiệu thủ khoa, xuất sắc, tài năng... và gần như không có mối quan hệ thân tình nào ngoài các bạn cùng lớp. Khuê không còn để ý đến chuyện nhan sắc của mình. Khuê cũng chỉ cười thầm khi ở xung quanh cô mọi người bình phẩm này nọ. Duy nhất có tôi, là Khuê cởi mở thân thiện, có lẽ tôi cũng là một người con gái ngoại hình vừa phải, không bắt mắt, luôn chịu khó ở bên Khuê chuyện trò. Khuê hay tìm tôi mỗi khi gặp điều gì đó cần chia sẻ.

Tốt nghiệp đại học, chúng tôi đứa nào cũng lao đầu vào kiếm việc làm, và như phép màu thần kỳ hay do chính ngành học của chúng tôi đang là thời thượng, "hút hàng", mà không bao lâu sau gần như đa số chúng tôi đều có nơi có chốn, nơi "ngon", nơi ít "ngon" hay không "ngon" lắm, nhưng tạm thời ổn định, không phải long đong vất vả. Tôi may mắn có người thân làm quan chức trong một bộ nên cũng dễ dàng vượt qua kỳ thi tuyển để trở thành công chức nhà nước, thế là vui quá rồi.

Còn Khuê, cô bạn thời sinh viên của tôi, đang đau khổ vì cái gọi là “ngoại hình dễ nhìn”, chướng ngại vật tưởng nhỏ nhưng thật sự là một bức tường thành chắc chắn khó có thể vượt qua trong cửa ải tìm kiếm việc làm, chưa nói đến chuyện tìm kiếm một cuộc hẹn hò tình yêu.

Khuê kể tôi nghe trong sự ấm ức tức tưởi về những lần đi xin việc, hy vọng rồi thất vọng. Nhiều lần như thế, Khuê nghi ngờ về chính mình có gì đó không ổn. Khuê tìm đến trung tâm tư vấn tìm việc cho sinh viên ra trường. Chị thư ký ở văn phòng sau khi nghe Khuê trình bày nguyện vọng, xem các văn bằng của Khuê, vỗ vai Khuê nói chân tình: “Chị biết em là một người có khả năng, có thể rất giỏi, thích hợp cho rất nhiều vị trí ở các công ty lớn, nhưng có một điều chị nói thật - ngoại hình của em là cản trở lớn và duy nhất để em khó tìm việc”. Khuê không tin, không lẽ “ngoại hình dễ nhìn” quan trọng hơn cả khả năng trình độ. Khuê không nản lòng. Để có thể tiếp tục chờ đợi xin được nơi làm việc hợp với chuyên môn đã học, Khuê tạm thời làm gia sư cho mấy đứa trẻ lớp 8, 9 con nhà khá giả. Dạy được vài tháng, không hiểu sao, cha mẹ mấy đứa trẻ trả Khuê thêm 2 tháng tiền công và lịch sự từ chối không để Khuê dạy nữa. Khuê không biết vì sao nhưng khi chào bà giúp việc nấu ăn, cô nghe bà nói: “Cô giáo đừng buồn, bà chủ không nói gì nhưng bọn trẻ bảo không thích học cô vì cô giáo xấu quá, học không vào”. Khuê nhói lòng... Đến trẻ con còn nói thế... Khuê cay đắng cả cõi lòng. “Ngoại hình dễ nhìn” như một ám ảnh và như cơn ác mộng, thậm chí như một ác quỷ kìm hãm giết chết những hy vọng trong Khuê. Khuê không trách hờn cha mẹ

sinh ra cô, không được xinh đẹp như người khác. Cô chỉ hận người đời tại sao lại quan trọng cái vẻ ngoài đến thế. Những câu nói từ xưa đến nay không lẽ mất ý nghĩa “cái nết đánh chết cái đẹp”, “tốt gỗ hơn tốt nước sơn”... Buồn rũ người một thời gian, Khuê suy nghĩ... “Ngoại hình dễ nhìn”... Đã thế... Cô quyết tâm phải làm sao cho được như chính cái tên Cát Khuê mà cha mẹ khi sinh ra đặt cho cô, gửi gắm một kỳ vọng tương lai sáng ngời... Khuê nắm chặt tay tôi, lắc mạnh, mắt long lanh sáng rỡ, nói như lên đồng:

- Bọn mình phải đầu tư vào ngoại hình, đầu tư như người ta bỏ vốn kinh doanh. Phải đi chỉnh sửa thẩm mỹ, phải chưng diện đúng mốt, phải đẹp như diễn viên người mẫu, phải làm cho đàn ông quy lụy quy gối trước mình, phải làm các ông chủ tranh nhau có được mình làm nhân viên... Phải cho ít nhất một tên đàn ông đau khổ vì không yêu được mình... Phải... Phải...

Tôi là người nhát gan, thích sự yên bình, và bởi vì tôi chưa phải gặp hoàn cảnh trở trêu buồn thảm như Khuê, nhưng tôi chia sẻ những bức xúc của Khuê và đồng tình với cách nghĩ của cô. Chúng tôi bàn ngay việc thực hiện. Tôi, không ai khác sẽ giúp đỡ Khuê cả tinh thần, vật chất cho công cuộc chỉnh sửa thẩm mỹ ngoại hình. Tôi đưa Khuê hết số tiền tiết kiệm trong 2 năm làm việc, đủ để chi dùng cho “dự án” của Khuê. Tôi không nghĩ đơn thuần giúp Khuê, mà còn muốn qua “dự án” này thử nghiệm cái gọi là “ngoại hình dễ nhìn” nó sẽ thay đổi như thế nào số phận cuộc đời của cô bạn mình và tôi không hiểu mình nghĩ thế có đúng không...

Cuộc chỉnh sửa bắt đầu, tôi còn hồi hộp hơn cả Khuê, bận rộn chạy

đi chạy về, tới lui chăm sóc Khuê những ngày phải nằm ở thăm mỷ viện. Sau ba tháng cực hình của Khuê, vất vả của tôi là một Khuê có gương mặt đẹp hoàn hảo. Khuê ôm chầm lấy tôi khóc nghẹn ngào: “Cảm ơn... cảm ơn...”, còn tôi ngây ngất ngắm Khuê như ngắm công trình của chính mình tạo ra trong niềm vui khó tả.

Không lâu sau, Khuê chạy tới tôi, hào hứng kể: “Có nơi mình đến phỏng vấn, họ không hỏi về chuyên môn, chỉ nhìn rồi cười hỏi vớ vẩn mấy câu, xong gật đầu OK liền. Nhưng có tới mấy nơi nhận nên tha hồ lựa chọn... Ngoại hình dễ nhìn có khác!”. Mấy tháng sau, Khuê lại gặp tôi hớn hởi: “Mình bỏ chỗ cũ rồi, lương ít quá mà lại làm việc nhiều. Mình vừa được tuyển vào làm PR - giao tiếp công cộng của một liên doanh nước ngoài, lương tính bằng đô la, lên xe xuống ngựa, lắm kẻ sẵn đón...”. Tôi mừng cho Khuê.

Được nửa năm, Khuê rủ tôi đi ăn, lần này Khuê trịnh trọng đưa trả tôi số tiền giúp Khuê ngày trước, Khuê khuyên tôi bắt chước cô. Khuê còn nói nếu tôi đồng ý, Khuê đưa tôi đi nước ngoài làm còn đẹp hơn nữa... Tôi lắc đầu: “Ừ để sau này tính, chưa vội”. Khuê lại khoe: “Bây giờ mình sang liên doanh khác làm rồi, chỗ cũ ông sếp không biết ga lăng chán chết, lại già xấu, chỗ mới này lương cao hơn, sếp trẻ chịu chơi, mình hay được mời đi ăn cùng”. Sau đó Khuê còn nhiều lần chạy tới tôi, mỗi lần là một thay đổi chỗ làm, chỗ sau “ngon” hơn chỗ trước, vì thật sự Khuê là người có năng lực không chỉ “ngoại hình dễ nhìn” nên các ông chủ thích mẫu nhân viên như vậy, Khuê ngày một thăng tiến.

Nhưng có lần Khuê buồn buồn kể tôi nghe: Làm việc lương cao được

sếp quý mến nhưng phiền phức lắm. Ngày trước xấu xí chẳng ma nào thèm nhìn, nay người này người kia theo đuổi, có người lương thiện, có kẻ lợi dụng với ý đồ xấu, cứ phải tránh như tránh dịch bệnh. Đã thế đồng nghiệp nữ lại ghen tuông khi thấy các sếp có cảm tình với Khuê. Họ không nghĩ là Khuê làm được việc có lợi cho công ty, chỉ nghĩ Khuê có "ngoại hình dễ nhìn" nên quyến rũ mê hoặc các sếp... Mỗi lần đi công tác cùng sếp là Khuê căng thẳng như sắp vào phòng thi chỉ sợ điều tiếng gì xảy ra... Và rồi nếu ai tới với Khuê, cô lại sợ không biết họ yêu tài năng trí tuệ con người mình, hay chỉ vì cái "ngoại hình dễ nhìn"... Khuê cảm giác như Khuê không thể yêu được, dù nhiều khi cũng muốn có tình yêu chân thật của người nào đó, nhưng ám ảnh về "ngoại hình dễ nhìn" còn làm Khuê nghi ngờ. Khuê lại lao vào kiếm tiền, với trái tim không biết rung động với ai. Vết thương thời sinh viên làm Khuê không thể quên được, những lần tủi thân một mình ở phòng ký túc trong lúc bạn bè đi vui chơi, chỉ vì Khuê xấu xí.

Bẵng đi một thời gian, tôi không gặp Khuê, nghĩ mọi việc chắc cũng ổn, vì có gì là Khuê đến tôi rồi. Vào một chiều gần tan giờ làm thì Khuê điện hẹn gặp, nghe giọng Khuê là lạ, tôi gặng hỏi nhưng Khuê bảo cứ gặp nhau rồi biết. Chúng tôi hẹn nhau ở quán cà phê quen thuộc, kín đáo và ấm cúng tha hồ nói chuyện không sợ bị làm phiền. Đã lâu không gặp, tôi và Khuê tíu tít hỏi thăm nhau. Rồi Khuê nhìn tôi lắc đầu: "Chán chết, vẫn cứ mộc mạc thế này ma nào ngó, nên đi về một mình phải lắm. Cô phải thay đổi tư duy đi. Bắt chước Khuê này, có đủ thứ mình muốn, đàn ông theo cả đàn tha hồ chọn...". Tôi

nhìn Khuê trầm trồ: “Đẹp quá, đàn bà còn mê nữa là đàn ông. Mà này đã có mối tình nào chưa, ưng ý ai chưa?”. Khuê cười thật hồn nhiên: “Có chuyện này buồn cười lắm, không kể mà để bụng thì chết mất, mà chỉ có kể được ở đây thôi”. “Nào kể đi”. Tôi nhiệt tình giục và hào hứng ngồi nghe.

Khuê sau mấy lần đổi công ty, không phải vì chỗ làm không tốt mà vì chính “ngoại hình dễ nhìn” gây phiền phức cho Khuê quá nhiều, cả về phía chủ lẫn nhân viên đồng nghiệp. Khuê tìm tới một công ty có lời thông báo tuyển nhân viên không có dòng chữ “ngoại hình dễ nhìn”. Khuê nộp hồ sơ và được gọi phỏng vấn rất nhanh không phải đợi lâu. Ngày phỏng vấn, Khuê cố tình ăn mặc giản đơn, song cũng hơi hồi hộp. Bước vào phòng tuyển dụng, một cái bàn dài có 4 người, 2 nam, 2 nữ, 2 nam còn trẻ chừng hơn Khuê vài tuổi, đẹp như diễn viên điện ảnh, 2 nữ thì, Khuê nghĩ ngày xưa thời chưa thẩm mỹ viện chắc mình cũng thế. Người nam ngồi đầu bàn lên tiếng: “Tôi là giám đốc công ty, trực tiếp phỏng vấn...”. Sau khi hỏi Khuê ba câu về chuyên môn, giám đốc mặt lạnh băng nói gọn: “Cô được tuyển dụng, sáng mai tới phòng nhân sự nhận việc” và ra dấu Khuê đi ra.

Những ngày đầu làm việc, Khuê hơi lạ về thái độ của vị giám đốc trẻ, không khi nào nhìn Khuê mỗi khi Khuê vào phòng trình tài liệu, cứ cầm cúi xem, viết gì đó, chỉ ra dấu tay cho Khuê để tài liệu trên bàn và đi ra. Khuê hơi tự ái, mình đẹp thế này, bao nhiêu người ở công ty cả nam lẫn nữ đều khen, nhiều đồng nghiệp nam có ý hẹn hò ăn uống với Khuê, thế mà một câu nói, một cái nhìn của giám đốc không hề có. Khuê tò mò tìm hiểu...

Càng tìm hiểu, Khuê càng thấy đây chính là mẫu người đàn ông mà Khuê mơ ước. Một người đàn ông giỏi giang thành đạt, độc thân nhưng không thấy bồ bịch chơi bời, người đàn ông đứng đắn. Khuê cũng thấy ở công ty, nam nhân viên nhiều hơn nữ, và các nữ nhân viên thì hình như mỗi Khuê là ngoại lệ, họ đều không có "ngoại hình dễ nhìn". Khuê chưa hề yêu ai, dù có khá nhiều người ngỏ lời, trái tim Khuê luôn nghi ngờ và chưa lành vết thương thời sinh viên. Khuê biết vì Khuê đẹp nên đàn ông thích Khuê, chứ không phải vì Khuê giỏi, nên Khuê càng giữ gìn. Khuê muốn một người đàn ông yêu Khuê không phải vì bên ngoài. Vẻ bề ngoài của Khuê là sự giả tạo, là do thẩm mỹ viện mà có. Một người đàn ông yêu Khuê, con người của Khuê. Chính sự lạnh lùng thờ ơ của vị giám đốc trẻ đã làm cho tim Khuê rung lên những cảm xúc khó tả. Khuê thầm yêu anh ta lúc nào không rõ, âm thầm lặng lẽ hướng về anh ta, và cũng âm thầm ảm ức bởi sự lạnh nhạt vô tình của vị giám đốc trẻ. Khuê chỉ có thể chứng tỏ mình bằng cách làm việc, đem hết khả năng của mình để mang lợi nhuận về công ty nhằm cho giám đốc chú ý, nhưng Khuê chỉ luôn nhận được những bao thư trong đó là phiếu lĩnh tiền thưởng có chữ ký vô cảm của giám đốc mỗi khi hoàn thành công việc. Khuê cứ như người mắc bệnh tương tư, yêu đơn phương đến đau đớn nhói buốt trong tim, Khuê tìm cách tiếp cận giám đốc, nhưng diện trang điểm thật đẹp cũng không ăn thua... Và một hôm, ma xui quỷ khiến thế nào, Khuê đi như mộng du lên phòng giám đốc dù chẳng có ai gọi hay có việc gì. Đến trước cửa phòng, cánh cửa khép hờ, Khuê định vào gặp giám đốc và nói hết tình cảm của mình rồi sau đó có ra sao

thì ra..., chợt Khuê sững người, trong phòng giám đốc có tiếng động lạ, tiếng người rì rầm, tiếng thở..., Khuê đẩy nhẹ cửa và sững sốt không tin vào mắt mình, trên chiếc ghế nệm tiếp khách, giám đốc và trợ lý nam đang ôm nhau, cuộn vào nhau, áo quần xộc xệch. Họ say sưa đắm đuối không còn biết gì đến xung quanh... Và như có một dòng nước lạnh ngắt dội vào đầu Khuê, Khuê bừng tỉnh. Thảo nào giám đốc không cần tuyển nữ nhân viên "ngoại hình dễ nhìn", giám đốc không thích Khuê. Khuê đã chạy như bay về phòng mình và ngồi cười đến chảy nước mắt.

Nghe xong, tôi cũng ôm lấy Khuê mà phá lên cười.

Hoài Hương

Tham - sân - si

Đa Tình yêu, yêu như chưa từng yêu bao giờ. Anh nâng niu Dịu Dàng như châu ngọc, anh giữ gìn cô như một chiếc bình sứ quý, anh sợ làm bất cứ gì để cô không vui... Nhưng anh giấu cô điều quan trọng nhất - Anh là rể vị quan chức lớn của thành phố.

Họ có ba người. Giữa hai người đàn bà là một người đàn ông.

Người đàn bà thứ nhất sinh ra trong một gia đình quan chức danh

giá của thành phố. Ông cha khát thèm một cậu con trai nối dõi, nên cứ bắt bà mẹ cố... và cố ra cô là đứa con gái thứ sáu trong gia đình. Người xưa ví nhà có năm cô con gái là "Ngũ Long công chúa", cha mẹ được cao sang quyền quý, được cậy nhờ rể hiền phúc đức chi mạng... nên sự ra đời của cô trở thành ác mộng của người mẹ - vì sau khi sinh cô bà cũng không còn khả năng sinh đẻ nữa - và nỗi tuyệt vọng của người cha.

Lại thêm ông trời khéo nặn, bao cái xinh đẹp tài giỏi mấy cô chị lấy hết, những thô vụng xấu xí nhường cô. Lớn lên trong ghẻ lạnh của cha, đau khổ của mẹ và những giễu cợt của các chị, tính nết cô càng ngày càng khó chịu, hỗn xược, nhỏ nhen, đố kỵ, ganh ghét với bất kỳ ai, ngay cả với các chị cô cũng coi như kẻ thù. Bù lại cô có trí thông minh sắc sảo, khá thủ đoạn để giành quyền lợi về phía mình. Cô có cái tên rất đẹp, nhưng không ai gọi cô bằng tên đó. Họ gọi cô là Xấu Xí. Năm 25 tuổi, Xấu Xí đã có ít nhiều kinh nghiệm tình trường, với những chiêu thông báo có bầu, dọa tự tử... Vài người, nhưng có lẽ gặp kẻ cao tay ấ hơn nên họ gạt cô ra cao bay xa chạy để cô ôm mối hận trong lòng và đau đớn với thể xác tả tơi. Xấu Xí như cái gai trong mắt người cha, ông tức giận với bao tai tiếng về chuyện trai gái do cô gây ra. Ông muốn tống khứ cô ra khỏi nhà càng nhanh càng tốt, và thế là ông mở một "chiến dịch" tìm chồng cho cô Út - Xấu Xí với "khuyến mãi" đặc biệt, một vị trí làm việc rất màu mỡ trong công sở, một ngôi nhà mặt tiền ở thành phố, cùng thêm nhiều vật dụng phương tiện đầy hấp dẫn khác.

Người đàn bà thứ hai, con gái "rượu" duy nhất của một gia đình có

cha là một tướng quân cự chiến binh khả kính. Khi mẹ sinh ra cô, cha cô đang ở chiến trường, mãi 10 năm sau khi kết thúc chiến tranh, cô mới biết mặt cha. Cô giống như báu vật của cha mẹ. Trời phú cho cô gương mặt đẹp mang những nét xuất sắc nhất của cha mẹ cộng lại, cô lại có trí tuệ hơn người, đặc biệt nét dịu dàng và giọng nói nhẹ êm như gió đầy quyến rũ, duy chỉ có đôi mắt nâu ướn buồn buồn như một báo hiệu sóng gió trong tình duyên của cô. Hàng xóm, bạn đồng nghiệp đặt cho cô tên Dịu Dàng và luôn gọi rất trìu mến. Dịu Dàng lớn lên trong cưng chiều của mọi người vì cô vừa duyên dáng vừa giỏi giang. Cô có đủ công – dung – ngôn – hạnh của người phụ nữ gia giáo, cô lại có tính năng động quyết đoán, hơi bướng bỉnh gan lì của mẫu phụ nữ hiện đại. Có rất nhiều người tài giỏi con nhà quyền quý danh tiếng ngổ lời, nhưng cô chẳng chịu một ai. Đến gần 30 tuổi, cô vẫn đi về một mình trong sự sốt ruột của cha mẹ và ước mơ của những người đàn ông độc thân.

Người thứ ba – đứa con trai út trong một gia đình nông dân nghèo đông con, nhưng được các anh chị và cha mẹ yêu thương chiều chuộng, muốn gì được đó. Năm 18 tuổi, nhập ngũ dù thi vào đại học điểm cao tuyệt đối. Những năm quân ngũ đã rèn sức chịu đựng, nhưng cũng làm cho đầu óc đầy trí tưởng tượng vẽ ra bao tương lai thi vị của cuộc sống - sẽ có được tất cả - địa vị - tiền bạc - một cô vợ xinh đẹp... Có một chút năng khiếu âm nhạc nên được cử đi học ở trường nghệ thuật, xong khi kết thúc khóa học lại xin xuất ngũ làm công tác phong trào văn nghệ quần chúng ở địa phương. Một gương mặt phong trần đẹp như tượng, một dáng cao gọn như người mẫu

thời trang, thêm một chút tài năng thiên bẩm về nghệ thuật và khéo léo trong giao tiếp, luôn là trung tâm điểm như cực của thỏi nam châm hút các cô gái bao xung quanh. Đa Tình, ai cũng gọi như thế. Nhiều cô gái yêu, nhưng đường công danh không suôn sẻ thuận lợi, Đa Tình khá chật vật với công việc như thời vụ, lại không có ai đỡ đầu nên mấy năm liền vẫn chỉ là một viên chức quen ở cơ quan văn hóa. Nhìn những kẻ khác có ô dù che đỡ, hay có tiền bạc rủng rinh, hoan lộ thăng tiến thăng quan tiến chức liên tục, Đa Tình thêm muồn, trong anh nung nấu một quyết tâm.

Một ngày kia, Đa Tình được cử tới đơn vị cơ sở xây dựng phong trào và dựng tiết mục văn nghệ để tham gia Hội diễn thành phố. Số phận gõ cửa hay đúng lúc Ông Tư Bà Nguyệt hứng chí thả sợi chỉ giao duyên xuống trần. Đa Tình – Xấu Xí gặp nhau. Xấu Xí như trúng phải tiếng sét, không rời mắt khỏi Đa Tình, chưa gì cô đã phác họa một khung cảnh tương lai, một gia đình hạnh phúc. Cô giăng lưới với một ý chí chắc chắn: người đàn ông này sẽ ở trong vòng tay cô. Đa Tình vốn đa tình, lại nghĩ không mất gì, mỗ tới miệng mèo dù không đói, dù không ngon cũng phải liếm láp tí chút cho biết, nên khi biết Xấu Xí là con gái quan chức thành phố, anh cũng muồn giao du dù hình thức và tính tình cô, quả thật anh khó chấp nhận. Không quá nhiệt tình, không muồn làm phật ý Xấu Xí khi thấy cô quan tâm đến đặc biệt, phong thanh nghe đồn về chuyện "chiêu phu" tìm chồng của cô, Đa Tình đối với cô nửa trắng nửa đen, không ra thật không ra đùa. Cho tới một hôm, ma xui quỷ khiến hay duyên tiền định, Đa Tình nhận lời đến nhà Xấu Xí dự sinh nhật.

Choáng ngợp bởi sự sang trọng của ngôi nhà, cảm động bởi sự tiếp đón ân cần và nồng nhiệt của cả gia đình Xấu Xí, Đa Tình đã uống say... say trong một giấc mơ... giá mà được là chủ nhân một ngôi nhà như thế này, giá mà có được một địa vị thế kia... và Đa Tình lột bấy – cái bấy xưa như trái đất. Tỉnh dậy sau đêm say ở trong vòng tay Xấu Xí trên giường cô. Sự đã rồi. Hơn nữa những thèm muốn khát vọng đổi đời sẽ thành hiện thực. Đa Tình cũng không còn lựa chọn nào khác. Ngay sau đám cưới, Đa Tình đã được điều về cơ quan cấp trên, giữ một vị trí không lớn nhưng có tiếng có miếng. Xấu Xí chiều anh hết mình, cung phụng anh như ông hoàng. Anh đã có được những gì mình mơ – dù tiêu chuẩn một cô vợ xinh đẹp nết na không như ý, anh tặc lưỡi bỏ qua. Ở đời đâu thể hoàn mỹ, song anh không thể dỗi gặt lòng, trong sâu thẳm Đa Tình có một góc tối.

"Chó chui gầm chạn", làm sao có thể tự do thoải mái khi tất cả của cải nhà cửa địa vị xã hội là do vợ mà có. Xấu Xí là loại đàn bà biết rõ quyền lực của mình trong "phi vụ" lấy chồng, cô hiểu những khiếm khuyết của mình, nhìn thấy sức quyến rũ của Đa Tình với các nữ nhân viên khác, nên cô xoè móng vuốt vây quanh, Đa Tình như bị giam lỏng giữa vật chất đầy đủ và sự chăm sóc kỹ lưỡng của Xấu Xí. Đêm đêm, khi nằm bên Xấu Xí, dù có thật cố gắng nhưng Đa Tình ít khi nào làm tròn vai trò và phận sự. Anh luôn bị ám ảnh bởi sự ra đời đầy nghi hoặc của cô con gái sau 7 tháng lấy nhau. Anh ảm ức bởi anh không phải là người đàn ông đầu tiên của vợ mình. Anh cứ phải nhắm mắt đến tội thân để không phải ngắm nhìn những nét xấu xí như bà mẹ nặn lỗi của vợ. Trong anh lại bùng lên sự thèm muốn.

Họ gặp nhau thật tình cờ trong liên hoan bế mạc hội nghị ngành của thành phố. Cô là biên tập viên đài truyền hình, anh là đại biểu đọc tham luận. Đa Tình đã bị thu hút bởi sự duyên dáng và ánh mắt như nhấn chìm người đối diện của Dịu Dàng. Còn cô, cô chỉ làm phận sự của mình và không mấy để tâm đến, chính thế cô đã gây cho Đa Tình tò mò. Sau đó, như luôn có tình cờ ngẫu nhiên mà Dịu Dàng và Đa Tình thường xuyên đụng mặt nhau, khi là một hội thảo, lúc là một hội nghị. Và họ quen nhau, thân nhau... rồi yêu nhau lúc nào không rõ. Đa Tình thấy ở Dịu Dàng tất cả những gì hoàn hảo của mẫu đàn bà lý tưởng đã từng mơ trước đây và đến tận bây giờ. Còn Dịu Dàng, cô như trúng bùa mê.

Đa Tình yêu, yêu như chưa từng yêu bao giờ. Anh nâng niu Dịu Dàng như châu ngọc, anh giữ gìn cô như một chiếc bình sứ quý, anh sợ làm bất cứ gì để cô không vui... Nhưng anh giấu cô điều quan trọng nhất - Anh là rể vị quan chức lớn của thành phố. Trong anh có nỗi sợ, sự bất an, anh sợ Xấu Xí biết chuyện, anh sợ tai tiếng, anh lo lắng mỗi lần hẹn hò với Dịu Dàng, nhưng anh lại không muốn mất Dịu Dàng. Đa Tình luôn thèm muốn có được mọi thứ.

Dịu Dàng như hít phải mê hồn hương của Đa Tình, cô trở thành người si mê đến đả đốn ngây dại. Cô yêu Đa Tình bằng tình yêu đầu đời trong trắng với tất cả trái tim tâm hồn, cô đến với Đa Tình bằng lòng tin tuyệt đối mà không hề nghi ngờ điều gì hết. Cô ngỡ cô là người hạnh phúc nhất thế gian được yêu và yêu. Cô sống trong mật ngọt tình yêu tưởng chừng không có gì có thể thay đổi được tình yêu của cô và Đa Tình. Cô ước được làm vợ làm mẹ.

Đa Tình – Dịu Dàng có nhiều ngày hạnh phúc. Những chuyến đi công tác xa nhà của anh của cô là những tuần trăng mật say đắm. Hai người có biết bao kỷ niệm đẹp ở nhiều vùng đất thơ mộng, hết mây mù Sapa, phố hoa Đà Lạt, đến vùng biển đảo thần tiên Hạ Long – Cát Bà, rồi êm đềm trung du, rồi hành trình qua miền Tây Bắc, xẻ dọc Trường Sơn, xuôi Nam ngược Bắc hầu hết các danh thắng. Đa Tình như được lột xác bởi tình yêu với Dịu Dàng, anh sống bằng chính bản năng thật, không bị ràng buộc, không bị ám ảnh, là người đàn ông hoàn hảo. Dịu Dàng thì như sống trong mơ – những giấc mơ từ các trang sách lãng mạn, cô cuồng nhiệt, cô say đắm, cô như một bông hoa quyến rũ đang tỏa hương. Hai người ngụp lặn trong tình yêu tuyệt vời cả thể xác tâm hồn. Đa Tình bất chấp những nguy cơ từ gia đình. Dịu Dàng mù quáng tin vào tình yêu tuyệt đối. Một người tham, một kẻ si đến đại khờ.

Nhưng rồi "cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra", thành phố tuy rộng lớn nhưng không thể giấu kín được mọi chuyện, bởi có rất nhiều người rồi việc rành rang chỉ chuyên đi nhìn ngó thóc mách thiên hạ làm lẽ sống của mình. Mà Đa Tình thì có quá nhiều người biết. Xấu Xí là người đàn bà rất nhạy cảm, dù cuộc sống vợ chồng lạnh nhạt ngay từ những ngày đầu, dù cô vẫn lén lút phản bội chồng đi lại buông thả với vài người đàn ông khác để thỏa mãn, nhưng cô vẫn "ngủi" thấy mùi lạ ở Đa Tình, cô vẫn là người đàn bà ích kỷ không thể cho ai những gì thuộc về mình, cô không chấp nhận Đa Tình có đàn bà khác ngoài cô. Cô không thể là một "vọng phu" thời mới. Chẳng khó khăn gì Xấu Xí đã biết được mối quan hệ đặc biệt của Đa Tình và Dịu

Dàng. Ban đầu là một cuộc chiến dữ dội trong nhà, Xấu Xí làm ầm ĩ vật mình vật mẩy thậm chí chửi bới lăng mạ Đa Tình không nể nang gì. Cô dọa sẽ mách cha, dọa sẽ làm cho Đa Tình thân bại danh liệt. Đa Tình hoảng sợ xuống nước năn nỉ, khóc lóc van xin Xấu Xí tha thứ, hứa sẽ chấm dứt với Dịu Dàng. Đa Tình cố chịu đựng, về nhà thường xuyên làm tròn bốn phận để "lấy công chuộc tội". Chỉ được một thời gian, Đa Tình lại tiếp tục đến với Dịu Dàng, anh không thể quên cô được, anh không muốn mất cô.. Xấu Xí nhanh chóng nhận ra, nhưng lần này khôn ngoan hơn, Xấu Xí phác ra cả kế hoạch nhằm loại bỏ tình địch trong tủ hổ nhục nhã, không cho Đa Tình biết, âm thầm thực hiện. Song Xấu Xí không biết được, Dịu Dàng là người đàn bà đầy bản lĩnh, không gì đe dọa được và biết cách xử thế, cô lấy cái dịu dàng của mình để thắng lại Xấu Xí, để Đa Tình không thể rời xa cô.

Cuộc gặp gỡ giữa hai người đàn bà Dịu Dàng – Xấu Xí, cứ ngỡ là một cuộc thư hùng sống chết hóa ra hoàn toàn khác. Vừa nhìn thấy Dịu Dàng bao nhiêu hùng hổ, cay nghiệt, căm hờn muốn trút lên đầu bỗng xếp như bong bóng xì hơi, Xấu Xí nhận thấy rõ Dịu Dàng là người đàn bà có sức cuốn hút mọi người, Đa Tình có bị mê hoặc cũng phải.. Và rồi như không thể tin được, Xấu Xí khóc, khóc cầu xin Dịu Dàng cùng phận đàn bà mà thương Xấu Xí, buông tha Đa Tình, cô kể lể những công lao khó nhọc để giúp cho Đa Tình có được địa vị như hôm nay, cô kể về sự chịu đựng của người vợ mà ít khi được chồng chăm sóc quan tâm, khóc - kể - cầu xin, không còn là một Xấu Xí như bản tính của cô. Dịu Dàng thật sự bất ngờ và đột ngột khi biết

Đa Tình đã có vợ, tim cô buốt nhói, tưởng có thể nát ra vì lòng tin đã bị chà đạp, cô đã trao hết, dâng hiến hết để rồi biết mình bị lừa tình, cô nghĩ mình có thể băm vằm Đa Tình ra từng mảnh vì hận nhưng khi gặp Xấu Xí, trong cô trào lên nỗi xót thương anh – anh đã phải sống và chịu đựng một người đàn bà như thế này... Đau - hận tan theo những tiếng thở dài, theo những giọt nước mắt của Xấu Xí, cô thấy Xấu Xí đáng tội nghiệp, nhưng nói cô buông tha Đa Tình, thì không, cô đã yêu và cho dù thế nào cô vẫn cứ yêu anh. Giữa họ cuộc chiến ngầm tiếp diễn, Xấu Xí muốn giành giật Đa Tình tiêu diệt Dịu Dàng, Dịu Dàng càng yêu si mê Đa Tình hơn. Còn Đa Tình, anh vẫn là kẻ tham lam thèm muốn có tất cả, không bỏ vợ và vẫn đi lại với Dịu Dàng.

Bất chấp thể diện, tai tiếng, Xấu Xí đi khắp nơi bêu riếu Dịu Dàng, nhằm đánh gục Dịu Dàng, không có gì là Xấu Xí không nghĩ ra, thuê một tay viết ham tiền viết bài nhục mạ Dịu Dàng trên mạng, gọi điện thoại, nhắn tin với lời lẽ đầy chất khủng bố đe dọa, đến nơi làm việc của Dịu Dàng làm ầm lên, đưa cả ảnh hưởng của người cha làm áp lực với lãnh đạo của Dịu Dàng... Xấu Xí muốn làm đảo lộn hết mọi thứ không còn chỗ cho Dịu Dàng. Ngược lại với những cơn giận dữ đầy ghen tuông của Xấu Xí, Dịu Dàng không phản ứng gì, cô hiểu vì sao Xấu Xí như vậy. Cô càng yêu Đa Tình, càng dịu dàng thăm thẳm không một lời oán trách, giận hờn, hết lòng chiều chuộng Đa Tình như bù đắp khoảng thiếu hụt tình cảm của anh, ở bên cô Đa Tình thấy bình yên và thoải mái vì được ve vuốt bản tính mạnh mẽ đàn ông mà khi ở bên Xấu Xí không thể có được. Lại một điều, chưa bao

giờ Dịu Dàng đòi hỏi hay có ý bắt Đa Tình bỏ vợ. Xấu Xí càng điên hơn trong cơn ghen.

Có một hôm, đúng ngày lễ tình yêu, Đa Tình vắng nhà, không hiểu sao Xấu Xí biết hay giác quan của người đàn bà trong nỗi đau ghen hận chồng mách bảo, Xấu Xí đã tìm đến ngôi nhà riêng của Dịu Dàng thuê. Cô đứng đó đợi tới trời sáng, đợi đúng lúc Đa Tình đi ra, nhìn thấy cô, cô trở về nhà trong tức giận bưng bưng, đòi đuổi Đa Tình ra khỏi nhà. Đa Tình một lần nữa lại vận dụng tài khéo của nghệ thuật lấy lòng người, lại được thêm một lần Xấu Xí tha thứ. Xấu Xí vẫn không nguôi hận thù, cô muốn loại trừ Dịu Dàng. Lần này dùng chiêu "khích tướng", mượn một người bạn gái khá xinh xắn đến gặp Dịu Dàng, cô gái nọ thú nhận có quan hệ mật thiết với Đa Tình, anh đã hứa hẹn những gì, anh đã nói chỉ coi Dịu Dàng là một món đồ chơi, hãy bỏ Đa Tình vì anh ta là người bội bạc không chung thủy, không chỉ có cô ta, có Dịu Dàng mà còn vô số đàn bà khác. Dịu Dàng nghe một cách lạnh nhạt thờ ơ, chẳng tỏ thái độ gì. Dịu Dàng không hề thuật lại cuộc gặp gỡ đó với Đa Tình, vẫn yêu dịu dàng đảm đảm hết mình với Đa Tình. Không bỏ cuộc, thừa kiên nhẫn, Xấu Xí lại tiếp tục tấn công Dịu Dàng bằng đủ kiểu, như con ngựa bất kham lồng lên khắp nơi, khắp chỗ, Xấu Xí liên tục quấy rối Dịu Dàng, bao sức lực thời gian dồn hết cho ghen tuông thù hận, hiển luôn ngôi nhà mình như trong tâm bão lúc nào cũng sẵn sàng nơi giông gió dữ dội. Nhưng càng như thế, Xấu Xí càng làm Đa Tình thấy xa lạ và chán ghét, càng đẩy Đa Tình thường xuyên tìm đến với Dịu Dàng – Dịu Dàng hơn bao giờ hết ngọt ngào đến say lòng Đa Tình, cô lại biết tạo

ra những quà tặng đặc biệt để Đa Tình không thể quên cô. Cô lâu lâu lại xuất hiện trên mặt báo bằng những bài thơ, truyện ngắn kể về kỷ niệm tình yêu hai người... Cô muốn cho cả thiên hạ biết cô yêu Đa Tình đến thế nào.

Cuộc chiến của Dịu Dàng – Xấu Xí cứ như thế kéo dài tới mấy năm. Lại một điều Xấu Xí không thể hạ gục được Dịu Dàng dù sóng gió đã nổi lên gây phiền phức cho Dịu Dàng rất nhiều, nổi ghen hận vẫn ngày một lớn. Dịu Dàng vẫn cứ yêu Đa Tình si mê, nghe đâu còn định có con với anh, bất chấp tất cả. Hai người như long hổ giao tranh người cương người nhu, kẻ sân kẻ si, bất phân. Cho đến khi cha của Xấu Xí đột ngột qua đời vì một cơn đau tim trong khi làm việc. Đa Tình như được giải toả một áp lực bị đè nén lâu ngày, và lúc này cũng không cần phải giấu diếm lén lút, Đa Tình đi lại gần như công khai với Dịu Dàng, bỏ mặc Xấu Xí sống trong cô đơn và tàn tạ héo úa. Xấu Xí muốn chấm dứt chuỗi ngày căng thẳng vì ghen tuông, cũng hiểu Đa Tình bây giờ không còn gì gắn bó với mình, kể cả đứa con gái, Đa Tình cũng lạnh nhạt vì nó chẳng có nét nào của Đa Tình, tình cha con không có gì gắn kết. Nhưng cứ nghĩ cảnh Đa Tình – Dịu Dàng quấn quýt bên nhau, lửa ghen hận như sôi trong máu. Một tia lửa độc ác loé lên trong mắt Xấu Xí.

Ba người họ không hiểu sẽ đi đến đâu trong cõi tham – sân – si đến mê muội mà họ tạo ra. Người thì ghen hận đến rồ dại điên cuồng mất cả nhân tính để trả thù tình địch. Người thì yêu đến u mê không còn phân biệt đạo lý sống. Kẻ thì tham lam không muốn mất gì đến mất cả nhân cách làm khổ lụy cả hai người kia.

Một ngày đẹp trời. Đa Tình thông báo với Xấu Xí sẽ đi công tác vài ngày ở nơi xa thành phố. Xấu Xí không nói gì, đã quen như thế rồi, nhưng lần này hình như có một ngọn hỏa diệm sơn đang chờ bùng nổ trong lòng. Không mấy khó khăn, Xấu Xí đã xác định mục đích chính chuyến đi - chỉ là một cuộc du ngoạn đổi gió của Đa Tình và Dịu Dàng. Xấu Xí cũng có một chuyến đi, cô âm thầm chuẩn bị cho mình, cô lặng im đến lạ lùng - sự tĩnh lặng trong tâm bão.

Cả Đa Tình và Dịu Dàng không hề biết Xấu Xí có mặt trên cùng chuyến bay của hai người, chỉ cách vài hàng ghế, và không ai biết được trong cái xách nhỏ đựng đồ lặt vặt của Xấu Xí có một chai axit đậm đặc chứa trong lọ nước sơn móng tay, nó đã qua mặt được các con mắt kiểm soát an ninh sân bay. Cô định sẽ hủy hoại gương mặt xinh đẹp của Dịu Dàng bất chấp phải trả giá đắt cho hành động của mình.

Máy bay lên độ cao 10.000 feet, Đa Tình - Dịu Dàng ngồi cạnh nhau, tay trong tay, đắm đuối soi bóng trong mắt nhau, rồi như không thể kìm chế nổi họ hôn nhau, nụ hôn giữa mây trời bồng bênh như trên thượng giới cõi thần tiên tuyệt vời. Đã lâu lắm, hai người mới có chuyến đi xa như vậy, được tự do không phải tránh né những cặp mắt nhìn ngó soi mói, những lời đàm tiếu của người quen, được thoải mái đắm chìm trong hoan lạc tình yêu. Những ngày tuyệt đẹp đang chờ họ.

Cách đó mấy hàng ghế Xấu Xí ngồi lặng câm, gương mặt phủ màu xám như hóa đá. Không ai biết được cô đang nghĩ gì. Ngọn hỏa diệm sơn trong cô đang bùng lên dữ dội, thiêu đốt gan tim cô. Đợi đấy -

Hai người chỉ còn cười được hôm nay thôi và sẽ phải khóc suốt quãng đời còn lại. Cô cười một tiếng khô khốc, cô đang tưởng tượng khuôn mặt dị dạng của Dịu Dàng, sự đau khổ của Đa Tình mất cả Tình - Tiền - Địa vị - Nhà cửa - Vợ con.

Đúng lúc đó... Máy bay rung lên dữ dội. Một tiếng nổ lớn. Và tất cả là sự hỗn loạn, rồi chìm trong màu đen đến vô cùng.

Ngày hôm sau, trên các phương tiện thông tin đại chúng loan tin: Một tai nạn máy bay do trục trặc kỹ thuật, tất cả hành khách và phi hành đoàn đều tử nạn.

Vĩ thanh: Trong lễ cầu siêu cho những người tử nạn máy bay, sư thầy chấp tay trước ngực, mắt nhìn xa xăm... cõi nhân gian. Tham – sân – si. Đó là bể khổ. Giải thoát... Thoát thân... Thoát thân... A Di Đà Phật.

Nguồn: Evan

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 19 tháng 8 năm 2007